

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/212/2014
Identifikačné číslo spisu: 2513201863
Dátum vydania rozhodnutia: 14.04.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Vladík
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:2513201863.1

UZNESENIE

Najvyšší súd R. republiky v právnej veci navrhovateľa E. bývajúcim v J. proti odporcovi Slovenské liečebné kúpele Piešťany, a.s., so sídlom v Piešťanoch, Winterova 29, zastúpenom JUDr. Romanom Kvasnicom, advokátom v Piešťanoch, Sad A. Kmeťa 24, o neplatnosť okamžitého zrušenia pracovného pomeru a o určenie, že pracovný pomer trvá, vedenej na Okresnom súde v Piešťanoch pod sp. zn. 8 Cpr 1/2013, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 21. mája 2014 sp. zn. 11 CoPr 1/2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave z 21. mája 2014 sp. zn. 11 CoPr 1/2014 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd v Piešťanoch rozsudkom z 23. decembra 2013 č. k. 8 Cpr 1/2013-88 zamietol návrhy navrhovateľa, ktorými sa domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce (ďalej len ZP) a určenia, že pracovný pomer naďalej trvá. Svoje rozhodnutie odôvodnil použitím ustanovení § 68 ods. 1 písm. b/, § 68 ods. 2, § 70, § 74, § 77, § 55 ods. 1, § 84 ods. 1, 3 Zákonníka práce, keď na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že odporca zaradil od 17.1.2013 navrhovateľa na nové pracovisko, pričom miesto výkonu práce naďalej zodpovedalo dohodnutému miestu v rámci pracovnej zmluvy. Rovnako druh práce navrhovateľa zostal po 17.1.2013 zachovaný, keďže mal aj naďalej vykonávať stále prácu referenta. Skutočnosť, že sa modifikovala pracovná náplň navrhovateľa, bola daná odlišnosťou prevádzok, pričom pracovnú náplň mohol zamestnávateľ zamestnancovi v rámci dohodnutého druhu práce meniť a to aj jednostranným úkonom, ktorý si nevyžadoval súhlas zamestnanca. Navrhovateľ dňa 17.1.2013 po oboznámení sa s novou pracovnou náplňou úplne odmietol akýkoľvek výkon práce. Svoju pracovnú pozíciu mal navrhovateľ riešiť so svojím nadriadeným, pričom v danom prípade sa domáhal stretnutia s generálnym riaditeľom, ktorý však nebol jeho nadriadeným, a to ani v čase keď pracoval na golfovom ihrisku. Následne z miesta pracoviska odišiel bez upovedomenia svojho nadriadeného, čím porušil nielen ustanovenia článkov 5.1 až 5.3 Pracovného poriadku odporcu, ale aj opísanú povinnosť v rámci popisu pracovnej činnosti zo dňa 17.1.2013, s ktorým sa práve oboznámil. Konštatovanie navrhovateľa, že pána Y. nepovažoval za svojho nadriadeného, nie je dôvodom, aby ho v rámci pracovnej hierarchie, ktorú

musí každý zamestnanec rešpektovať, neoboznámil s tým, že chce pracovisko opustiť. Navrhovateľ dňa 17.1.2013 o 8.18 hod opustil pracovisko, pričom aj na turnikete si najskôr vyznačil len odchod z práce a až následne o 8.19 hod si vyznačil odchod k lekárovi, ktorý však svojmu nadriadenému neoznámil a ani si nevyžiadal priepustku. Na pracovisko sa navrhovateľ dostavil až o 15.03 hod a následne o 15.05 hod si vyznačil odchod. Navrhovateľ síce predložil lekársku správu s ortopedickým nálezom od H., že sa dňa 17.1.2013 na vlastnú žiadosť dostavil k lekárke na vyšetrenie, ktoré trvalo od 11.32 hod do 11.40 hod, pričom túto správu následne dňa 17.1.2013 predložil zamestnávateľovi, avšak absencia navrhovateľa u zamestnávateľa neospravedlňuje celý čas od 8.19 hod do 15.03 hod. Nasledujúci deň 18.1.2013 sa navrhovateľ podľa záznamov na turnikete odporcu dostavil v čase o 7.57 hod na pracovisko golfového ihriska, odkiaľ odišiel 10.14 hod, čím úplne odignoroval zaradenie na nové pracovisko a svojho nového nadriadeného. Celkový preukázaný postoj navrhovateľa a jeho správanie dňa 17.1.2013 po oboznámení sa s pracovnou náplňou súd vyhodnotil ako porušenie pracovnej disciplíny závažným spôsobom i v zmysle článku 8.3.1 písm. b/ a písm. h/ Pracovného poriadku odporcu, kde miera intenzity porušenia pracovných povinností navrhovateľa bola veľmi vysoká. S ohľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti súd vyhodnotil okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 17.1.2013 ako platné, preto žalobu v tejto časti zamietol. Čo sa týka návrhu navrhovateľa v časti žalovaného určenia, že pracovný pomer naďalej trvá, túto vyhodnotil ako nadbytočnú, nakoľko ak by súd určil, že skončenie pracovného pomeru je neplatné, malo by to za následok obnovenie pracovnoprávneho vzťahu bez povinnosti osobitne túto skutočnosť konštatovať vo výroku rozhodnutia. Okrem toho navrhovateľ na takomto žalovanom určení práve z dôvodu, že sa domáha určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, nemal naliehavý právny záujem, preto v tejto časti návrh zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal ich náhradu, a to trovy právneho zastúpenia v sume 455,42 Eur.

F. súd v Trnave na odvolanie navrhovateľa rozsudkom z 21. mája 2014 č. k. 11 CoPr 1/2014-128 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru odporcom zo dňa 17.1.2013 podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce doručené navrhovateľovi dňa 18.1.2013 je neplatné. Vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Vychádzal z toho, že pracovný pomer medzi účastníkmi vznikol dňom 1.4.2006 na základe pracovnej zmluvy zo dňa 27.3.2006 s dohodnutým druhom práce 103 - referent, s miestom výkonu práce v Slovenských liečebných kúpeľoch Piešťany, a.s., a to na dobu určitú do 31.12.2006. Dohodou o zmene pracovných podmienok zo dňa 12.12.2006 bol pracovný pomer zmenený od 1.1.2007 na dobu určitú do 31.12.2007 a od 1.1.2008 na dobu neurčitú. Podľa § 43 ods. 1 ZP v pracovnej zmluve bol zamestnávateľ povinný so zamestnancom dohodnúť podstatné náležitosti, ktorými sú: druh práce, na ktorý sa zamestnanec prijíma, a jeho stručná charakteristika, miesto výkonu práce, deň nástupu do práce a mzdové podmienky, ak nie sú dohodnuté v kolektívnej zmluve. Vymedzenie druhu práce a jeho stručná charakteristika v pracovnej zmluve zamestnancovi zaručuje, že mu bude pridelená práca podľa pracovnej zmluvy, a zamestnávateľovi zároveň určuje rozsah jeho dispozičnej právomoci, t. j. právo pridelať zamestnancovi v dohodnutom rámci konkrétne pracovné úlohy, teda záväznými pokynmi konkretizovať dojednaný druh práce, ktorý je súhrnom jednotlivých opakujúcich sa pracovných činností, pracovných operácií alebo úloh. Zamestnanec nemôže odmietnuť prácu, ktorá je v súlade s obsahom pracovnej zmluvy. Zamestnávateľ môže preradiť zamestnanca na iný druh práce, než bol dojednaný v pracovnej zmluve, len celkom výnimočne, a to v prípadoch, ktoré sú taxatívne vymedzené v ustanovení § 55 ZP. Druh práce, ktorý má zamestnanec pre zamestnávateľa vykonávať, je tak jedným z najdôležitejších pojmových znakov, ktorý charakterizuje celý pracovný pomer, pretože zamestnávateľ je povinný a súčasne aj oprávnený zamestnancovi pridelať len práce v medziach dohodnutého druhu práce. Z hľadiska skutkového stavu mal za zistené, že odporca listom zo dňa 17.1.2013 okamžite skončil pracovný pomer s navrhovateľom podľa § 68 ods. 1, písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu, že závažne porušil pracovnú disciplínu tým, že dňa 17.1.2013 od svojho nadriadeného neprijal výkon práce s odôvodnením, že odchádza na personálne oddelenie, kde sa nedostavil. Na svoje pracovisko sa nevrátil a nehlásil sa u svojho nadriadeného. Svojím konaním tak nesplnil príkaz nadriadeného na výkon práce a svojvoľne opustil pracovisko bez udania dôvodu. Odporca na základe platného pracovného poriadku bod 8.3.1 písm. a/ a taktiež bod 8.3.1. písm. h/ považoval takýto skutok za závažné porušenie pracovnej disciplíny s následkom okamžitého

skončenia pracovného pomeru. Pre posúdenie, či zo strany odporcu došlo v preskúmvanej veci k platnému ukončeniu pracovného pomeru s navrhovateľom považoval za zásadné vyriešenie otázky, či popis práce - pracovnú náplň, ktorá bližšie špecifikuje dohodnutý druh práce, mohol odporca zmeniť jednostranným úkonom. V danom prípade druh práce bol v pracovnej zmluve vymedzený len kódom 103 a názvom referent. Bližšia špecifikácia druhu práce tak ako to vyžaduje Zákonník práce v zmysle § 43 je daná popisom práce, s ktorým bol navrhovateľ oboznámený pri uzatvorení pracovnej zmluvy a ktorý mu bol aj odovzdaný. Z popisu práce pracovnej pozície s druhom práce 103 - referent, pracovná pozícia 103.24 - referent prevádzkových činností podpísaného navrhovateľom 30.9.2009 (č. l. 68 v spise) sú ako príklady pracovných činností, ktoré sa vzťahujú k útvaru - golfové ihrisko uvedené: zabezpečuje chod a činnosť ihriska a klubových zariadení; koordinuje chod a činnosť golfového ihriska v súčinnosti s SLKP a.s. a ich zamestnancami; zabezpečuje a podáva informácie na recepcii golfového klubu o možnostiach a časoch hrať golf na ihrisku pre hostí; zabezpečuje, riadi a koordinuje podľa pokynov manažéra ihriska firemné dni, sponzorské turnaje, súťažné turnaje a akcie v súčinnosti s SLKP a.s.; vytvára, riadi, dopĺňa a aktualizuje výsledky a údaje na internetovej stránke golfového klubu, dohliada na dodržiavanie golfovej etiky na ihrisku, kontroluje platenie poplatkov od hráčov a dohliada na bezpečnosť na golfovom ihrisku atď. Z uvedeného popisu pracovného miesta pri druhu práce - referent mal za preukázané, že v rámci toho istého druhu práce išlo o diametrálne rozdielnu pracovnú náplň, ktorá sa v žiadnom smere ani nezužuje ani nerozširuje ale práve naopak z jednotlivých uvedených pracovných činností vyplýva, že ide o úplne rozdielne pracovné činnosti. Kým v popise práce pracovných činností, ktoré sa vzťahujú k útvaru - golfové ihrisko ide o administratívne, koordinačné a riadiace práce, v popise práce pracovných činností, ktoré sa vzťahujú k útvaru - pracoviska hotela ide hlavne o manuálne práce týkajúce sa starostlivosti o čistotu ale aj bezpečnosť hotelových priestorov. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že pracovná náplň tak ako je určená odporcom je jednostranným príkazom zamestnávateľa a pri jej zmene nie je potrebný súhlas zamestnanca. Tým, že v písomnej pracovnej zmluve navrhovateľa s odporcom zo dňa 1.4.2006 nie je uvedená bližšia špecifikácia druhu práce, ale je uvedená na samostatnom liste, ktorý bol navrhovateľovi doručený spolu s pracovnou zmluvou, bol odvolací súd toho názoru, že išlo o predmetnú špecifikáciu druhu práce v zmysle § 43 ods. 1 ZP a bola teda pre navrhovateľa a odporcu ako účastníkov pracovnej zmluvy záväzná a tento dohodnutý druh práce bolo možné zmeniť len na základe dohody oboch účastníkov pracovnej zmluvy. Na základe uvedeného, ak odporca chcel zmeniť navrhovateľovi druh práce, mal tak postupovať v súlade so Zákonníkom práce. V posudzovanom prípade podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné považovať za porušenie pracovnej disciplíny, ak sa zamestnanec, ktorému zamestnávateľ neprideloval prácu podľa pracovnej zmluvy, nedostavil do zamestnania a po dobu trvania tejto prekážky v práci na strane zamestnávateľa sa na pracovisku nezdržoval. Odporcovi sa v konaní nepodarilo preukázať, že bolo povinnosťou navrhovateľa vyplývajúcou z pracovnej zmluvy vykonávať prácu na základe popisu práce zo dňa 17.1.2013, preto ak tak neurobil, nemožno jeho konanie považovať za protiprávne, zakladajúce porušenie pracovnej disciplíny, neospravedlivenú neprítomnosť v práci a zároveň za dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru odporcu s navrhovateľom vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia veci, s použitím § 220 O.s.p. zmenil a návrhu navrhovateľa v tejto časti vyhovel. V zamietajúcej časti týkajúcej sa určenia, že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu trvá, odvolací súd skonštatoval vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými zisteniami a jeho právnymi závermi a podľa § 219 ods.2 O.s.p. v tejto časti napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 2 O.s.p. za požitia § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na ich náhradu, nakoľko úspešnosť oboch účastníkov konania bola 50%-ná.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie odporca, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. Dôvodil, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), pretože odvolací súd dospel k iným skutkovým zisteniam ako súd prvého stupňa bez toho, aby sám vykonal potrebné dokazovanie, ako aj tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Namietal, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté

rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takomto prípade je skutočnosť, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie alebo dokazovanie doplní, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu odlišnému od skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa tvoriaceho podklad pre rozhodnutie v danej veci. Súd prvého stupňa zistil taký skutkový stav veci, že pracovná zmluva s navrhovateľom bola uzatvorená dňa 27.3.2006, na základe ktorej pracovný pomer vznikol dňa 1.4.2006. Následne dohodami zo dňa 12.12.2006 a 23.11.2007 bola pracovná zmluva menená. Neskôr, konkrétne dňa 30.9.2009, bol navrhovateľovi preložený popis práce pracovnej pozície. Napriek zneniu ustanovenia § 213 ods. 1 O.s.p. odvolací súd z takto súdom prvého stupňa zisteného skutkového stavu veci pri svojom rozhodovaní nevychádzal, ale bez opakovania dokazovania listinami dospel k iným skutkovým záverom. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z takého skutkového stavu veci, že pracovná zmluva medzi účastníkmi konania bola uzatvorená dňa 1.4.2006 (nie 27.3.2006, ako to zistil súd prvého stupňa) a popis práce pracovnej pozície datovaný dňom 30.9.2009 bol navrhovateľovi doručený spolu s pracovnou zmluvou zo dňa 1.4.2006. Tieto skutkové závery odvolacieho súdu, ktoré sú v priamom rozpore so skutkovými závermi súdu prvého stupňa, vyplývajú z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku, keď na strane 9 svojho rozsudku odvolací súd uvádza: „Tým, že v písomnej pracovnej zmluve navrhovateľa s odporcom zo dňa 1.4.2006 nie je uvedená bližšia špecifikácia druhu práce, ale je uvedená na samostatnom liste, ktorý bol doručený navrhovateľovi spolu s pracovnou zmluvou, je odvolací súd toho názoru, že v danom prípade ide o predmetnú špecifikáciu druhu práce v zmysle § 43 ods. 1 ZP a je teda pre navrhovateľa a odporcu ako účastníka pracovnej zmluvy záväzná“. Vyššie popísaná vada konania mala za následok nesprávne rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci. Ak by totiž odvolací súd riadne vykonal dokazovania pracovnou zmluvou zo dňa 27.3.2006, nemohol by dospieť k skutkovému záveru, že pracovná zmluva bola uzatvorená dňa 1.4.2006 a ak by riadne vykonal dokazovanie popisom práce pracovnej pozície zo dňa 30.9.2009, nemohol by dospieť k skutkovému záveru, že táto listina, vyhotovená viac ako tri roky po vzniku pracovného pomeru, bola navrhovateľovi predložená spolu s pracovnou zmluvou, teda v roku 2006.

Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to nesprávneho právneho záveru odvolacieho súdu, že konanie navrhovateľa popísané v okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 17.1.2013 nie je závažným porušením pracovnej disciplíny. Odvolací súd pri formulácii uvedeného právneho záveru nedostatočne zohľadnil, resp. vôbec nezohľadnil, akú konkrétnu prácu navrhovateľ dňa 17.1.2013 odmietol vykonávať. Ako vyplýva z písomného záznamu J. Y. zo dňa 17.1.2013, navrhovateľ sa mal dňa 17.1.2013 podieľať na príprave večerného rautu (stravovacej akcie pre firmu Krombacher). V tejto súvislosti poukázal na to, že zabezpečovanie obdobných firemných akcií vykonával navrhovateľ i na útvare golfové ihrisko a takáto práca bola súčasťou jeho popisu práce, ktorý mu bol odovzdaný dňa 30.9.2009 (písm. B bod 4. popisu práce pracovnej pozície zo dňa 30.9.2009). Navrhovateľ teda neodmietol vykonávať manuálne práce týkajúce sa starostlivosti o čistotu a bezpečnosť hotelových priestorov, ale odmietol vykonávať koordinačné a radiace práce pri zabezpečovaní firemnej akcie, teda práce, ktoré vykonával i dovtedy. Navrhovateľ nemal žiadny právny dôvod k tomu, aby uložení konkrétnu prácu odmietol vykonávať a svojvoľne opustil pracovisko. Navrhovateľ nemal ako miesto výkonu práce dohodnutý útvar golfové ihrisko, teda mu mohla byť pridelená práca, pri zachovaní dohodnutého druhu práce, aj na inom útvare odporcu. Dňa 17.1.2013 tak bola navrhovateľovi uložená práca, ktorú vykonával i dovtedy s jediným rozdielom, že táto práca mu bola pridelená na inom útvare pri zachovaní dohodnutého miesta práce. Takúto prácu navrhovateľ bezdôvodne odmietol vykonávať a pracovisko svojvoľne opustil. Nestotožnil sa ani s právnym názorom odvolacieho súdu, že na zmenu pracovnej náplne pri zachovaní dohodnutého druhu práce je potrebný súhlas zamestnanca. Popis pracovného miesta odovzdaný navrhovateľovi dňa 17.1.2013 plne zodpovedal práci referenta. Ak tento zo zdravotných dôvodov nemohol určité práce vykonávať, mal riešiť túto situáciu v súlade so Zákonníkom práce bez svojvoľného opustenia pracoviska, najmä ak mu takéto práce, ktoré pre zdravotný stav vykonávať nemohol, vôbec neboli dňa 17.1.2013 uložené. Vzhľadom na uvedené konanie navrhovateľa popísané v okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 17.1.2013 bolo závažným porušením pracovnej disciplíny, pre ktoré mohol byť s navrhovateľom okamžite skončený pracovný pomer. Z týchto dôvodov navrhol, aby

dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu v časti výroku, ktorou bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne aby tento rozsudok zmenil tak, že návrh zamietne.

Navrhovateľ navrhol dovolanie odporcu zamietnuť a rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací § 10a ods. 1 O.s.p. po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) za splnenia podmienky vyplývajúcej z § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. (t. j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Odporca existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Odporca v dovolaní dôvodil, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), pretože odvolací súd dospel k iným skutkovým zisteniam ako súd prvého stupňa bez toho, aby sám vykonal potrebné dokazovanie. Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Iná vada je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Literatúra i doktrína sa zhodujú v tom, že „inou vadou konania“ sa rozumie porušenie ustanovenia zákona upravujúceho konanie od začiatku až do skončenia, ako príklady sa uvádzajú nezisťovanie skutočností podstatných pre rozhodnutie, porušenie ustanovení o vykonávaní jednotlivých dôkazov, nesprávne meritórne rozhodnutie namiesto odmietnutia alebo zastavenia konania, nesprávne vyhodnotenie určitej skutočnosti ako nespornej, prípadne všeobecne známej, a na to nadväzujúce nevykonanie navrhnutého dôkazu alebo nedostatok predpísaných poučení. Dovolacím dôvodom je však takéto porušenie zákona len v prípade, ak bolo kauzálne pre nesprávne rozhodnutie vo veci. Kauzalita musí byť konkrétna, preto nepostačuje len abstraktná spôsobilosť zistenej

vady konania založiť nesprávnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 213 ods. 1 a 3 O.s.p. odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa. Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám.

Na základe uvedeného ustanovenia predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takomto prípade je skutočnosť, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie alebo dokazovanie doplní, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu odlišnému od skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa tvoriaceho podklad pre rozhodnutie v danej veci.

Ako vyplýva z obsahu spisu, zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom (č. l. 118 až 120 spisu), odvolací súd vypočul prednesy právnych zástupcov účastníkov konania a navrhovateľa, ktorí sa pridržali svojich predchádzajúcich prednesov, oboznámil sa s listinnými dôkazmi založenými v spise predloženými ešte v konaní pred súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok zmenil tak, že určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru navrhovateľa odporcom je neplatné. Teda zmenil rozsudok prvého stupňa bez toho, aby v potrebnom rozsahu zopakoval, prípadne vykonal ďalšie potrebné dokazovanie na prijatie zmeneného rozhodnutia tak, aby nebol viazaný skutkovým stavom ako ho zistil a ustálil súd prvého stupňa.

Dokazovanie bolo potrebné zamerať na rozhodujúce skutkové okolnosti, aby bolo možné právne posúdiť platnosť či neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru navrhovateľa, a to najmä na podstatné náležitosti pracovnej zmluvy, najmä aký bol druh práce navrhovateľa a miesto jeho výkonu. Z doposiaľ vykonaného dokazovania nie je nad rozumnú pochybnosť zrejmé, čo v skutočnosti bolo v pracovnej náplni navrhovateľa, ako aj nie je zrejmé, aké bolo miesto výkonu jeho práce. Nie je zrejmé, aké druhy pracovných činností navrhovateľ vykonával do 17.1.2013 a kto mu tieto pracovné pokyny dával, aké pokyny navrhovateľ dňa 17.1.2013 odmietol vykonať, nie je zrejmé, kto bol oprávnený mu dávať pracovné pokyny po 17.1.2013, nebolo zisťované, aké druhy práce vykonával od vzniku jeho pracovného pomeru od 1. apríla 2006, a aké druhy práce mal vykonávať od 17. januára 2013, kedy s ním odporca skončil pracovný pomer okamžite. Zo skutočnosti, že organizácia odporcu uzavrela s navrhovateľom dohodu o zmene pracovného pomeru z doby určitej na dobu neurčitú, by sa dalo usudzovať, že s jeho prácou bola do uvedeného dňa spokojná. V spise sa nachádzajú rôzne pracovné náplne navrhovateľa (jedna bez dátumu, potom jedna z 30.9.2009, zo 17.1.2013) a nie je zrejmé, ktorá pracovná náplň bola platná v rozhodnom čase. Následne tak potom nebolo možné posúdiť, či pokyny, ktoré navrhovateľ nespĺnil, boli v súlade s platnou náplňou práce, a či boli dané oprávnenou osobou. Tiež nie je zrejmé, prečo navrhovateľ odovzdával kľúče od Vily Y., kde nechal služobný mobil a počítač s monitorom p. A. už 2.1.2013, a v akom pracovnom vzťahu bola táto osoba k navrhovateľovi.

Pokiaľ sa obsah právneho úkonu okamžitého skončenia pracovného pomeru odvoláva aj na Pracovný poriadok organizácie odporcu, bolo tiež potrebné skúmať, či bol navrhovateľ s týmto poriadkom riadne oboznámený, ako aj či bol riadne oboznámený so všetkými svojimi povinnosťami voči svojmu zamestnávateľovi. Bolo potrebné skúmať, či navrhovateľ do dňa 17.1.2013 Pracovný poriadok dodržiaval a čo sa vlastne stalo toho dňa, keď vo výkone práce nastal predmetný zásadný zlom, kedy po 6 odpracovaných rokoch odmietol vykonať pridelené práce. Rovnako bolo potrebné dokazovanie zamerať aj na obsah poznámky, ktorú navrhovateľ dopísal dňa 17.1.2013 na spodok Popisu práce, aktuálneho od 10.5.2010 (Verzia 1), v ktorej uviedol, že: „Nesúhlasím s vykonaním prác iného druhu a na inom mieste než je prevádzka 1110.02.53 Golf, žiadna z horeuvedených pracovných činností sa nezlučuje s pracovnými činnosťami administratívnu agendou a charakterom prevádzky 1110.02.53 Golf, kde som pracoval viac než 6 rokov“.

Dovolací súd preto dospel k záveru, že ak mal odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, mal dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakovať sám. Nakoľko odvolací súd bol podľa § 213 ods. 1 O.s.p. viazaný skutkovým

stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa, bez doplnenia dokazovania tento nemohol rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmeniť.

Odporca v dovolaní dôvodil aj tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Vzhľadom na vyššie uvedené, nakoľko odvolací súd ako aj súd prvého stupňa nezistili dostatočne skutočný stav, nebolo možné potom ani vec správne právne posúdiť.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 2 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.